

Οι Άγιοι Μάρτυρες Σέργιος και Βάκχος

Του Γεωργίου Α. Κάκκουρα, Θεολόγου

«Φίλος πιστός φάρμακον ζωής και οι φοβούμενοι τόν Κύριον εύρησουσιν αυτόν».

(Σαφ. Σειράχ στ. 16)

Ήταν ή εποχή των διωγμων, τέλος του 3ου μ.Χ. αιώνα. Τό σίμα των Χριστιανών χυνόταν άφθονο από τά μαρτύρια και άγιάζονταν οι ψυχές και πλουτιζόταν ή Έκκλησία του Θεού.

Σ' αυτή τήν εποχή - τήν εποχή των μαρτύρων - ζήσαν και οι άγιοι Σέργιος και Βάκχος.

Ήταν στρατιωτικοί και μάγιστα από τούς πιδ έξουστους και δοξαμένους άν και νέοι στην ηλικία. Τή φήμη και τήν ικανότητα τους εκτίμησε και ό αυτοκράτορας Μαξιμιανός, ώστε τόν Σέργιο τόν όνόμασε «πριμικήριον», δηλ. διοικητή, και τόν Βάκχο «σεκουνδοκήριον», ύποδιοικητή, τής στρατιωτικής σχολής των «κνιπλιών».

Τούς δύο νέους όμως δέν ένωσε τόσο ή θέση και τό αξίωμά τους. Αυτό που εκτιμούσαν ήταν ή φίλια που ύπήρχε μεταξύ τους. Μιά γνήσια άληθινή φίλια που στηρίζεται στην πνευματική έλευθερία και κορυφωμα της ήταν ή «έν Χριστώ» φίλια. Ένωτικός της κρίκος ήταν ό Μεγάλος φίλος Χριστός.

Μιά τέτοια φίλια έπεδίωκε τήν άληθινή αγάπη που δέν «ητεί τά έαυτής» αλλά μέ ταπεινώση βοηθούσε στην πρόοδο του άλλου. Μέ τέτοιο τρόπο συνδέονταν οι δύο ψυχές και ένισχυε και ενθάρρυνε ή μία τήν άλλη στόν άγώνα τής άρετής και τής τελείωσης. Καί όπως γράφει ό ύμνογράφος: «Αδελφική συνδόμενοι τη σιταρχή και τή πίστει, οι άθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ό Θεόφρων, και Βάκχος ό σοσίμορ...» (έξοποστειλάριον).

Αυτή λοιπόν ή ζωή των δύο νέ-

ων φίλων αξιωματικών, που ήταν αντίθετη μέ τά ειδωλολατρικά ήθη, έβλεπε σέ ύποψια τούς γύρω τους ότι ό Σέργιος και ό Βάκχος ήταν Χριστιανοί.

Υστερα λοιπόν από καταγγελίες έχθρών τους πρός τόν Μαξιμιανό αυτός θέλησε νά έλέγξει άν πραγματικά έτσι συμβάλνει. Κάλεσε λοιπόν όλους τούς αξιωματικούς του στόν ειδωλολατρικό ναό για θυσία στά είδωλα.

Ό Σέργιος και ό Βάκχος όχι μόνο δέ θυσιάσαν αλλά ούτε καν παραβρέθηκαν. Αυτό ήταν αρκετό για νά έξοργίσει τόν αυτοκράτορα και νά διοιτάξει νά τούς φέρουν μέ βία μπροστά του.

Όι δύο χριστιανοί αξιωματικοί παρουσιάζονται τότε και μέ θάρρος όμολογούν τήν πίστη τους πρός τόν Χριστό.

Τήν ίδια στιγμή τούς άφαιρούν κάθε διακριτικό του αξιωματός τους και για μεγαλύτερο έξουτελισμό τούς ντύσαν γυναικεία φορέματα, περιφέροντάς τους άπ' εδώ και άπ' εκεί, για νά τούς ειρωνευθούν και τούς έμπαίζουν.

Κατόπιν τούς στέλλει στό δούκα τής Ανατολής Αντίοχο, όνομαστό για τή βαρβαρότητα και τή σκληρότητα του εναντίον των Χριστιανών. Κλεισμένοι στή φυλακή οι δύο άχώριστοι - στήν Φαριολεία - φίλοι ένισχυέ ό ένας νά δάλα στόν άγώνα του και στό «περχόμενο μαρτύριο». Όλη τή νύκτα προσεύχονται και ενώ κοιμούνται Άγγελος Κυρίου έμφανίζεται και τούς δίνει τή διαβεβαίωση ότι ό Κύριος «μεθ' ύμών έστί και άντιλήπτω ύμών».

Και ενώ τήν άλλη μέρα ό Αντίοχος τούς καλεί νά άρνηθούν τήν πίστη τους οι άγιοι και πάλι μέ μία ψυχή όμολογούν τόν Χριστό και δέχονται γι' Αυτόν τό μαρτύριο.

Πρώτα αρχίζουν μέ τό Βάκχο. Τόν κτυπούν μέ ράβδους και βούνευρα. Οι πόνοι άβάστακτοι. Τό

άίμα πολύ. Τό σώμα άγνώριστο. Ή ψυχή όμως καθαρή, ζωντανή και άθλοφόρος άνεβαίνει κοντά στόν Κύριό της.

Ή σειρά του Σέργιου τώρα. Του φοροούν σιδερένια ύποδήματα μέ καρδιά μέσα και τόν αναγκάζουν νά τρέξει. Για τόν Χριστό ό Σέργιος όχι μόνο αυτό αλλά - μέ μία λέξη - τά πάντα θα μπορούσε νά ύπομείνει. Έτσι, άφοϋ δέν κόμπεται μέ τίποτε, μέ έξφορταϋ κόβουν τήν κεφαλή. Ή ψυχή του τρέχει νά συναντήσει στούς ύφανούς τον φίλο του Βάκχο, για νά είναι για πάντα μαζί κοντά στό Θεό που τόσο αγάπησαν. «Όυς γάρ ή φύσις άρκετικούς άδελφούς ούκ άγνώρισε, τούτους ή πίστις άδελφά φρονενν μέχρι σήματος κατηνάγκασεν...» (Στιχηρό οίκνω)

Ήταν τότε 7 Οκτωβρίου τό 298 μ.Χ.

Σήμερα, θα λέγαμε ότι είναι πολύ δύσκολο νά βρεθούν τέτοιοι «φίλοι». Η σύγκραση φίλια στηρίζεται κάπου άλλο, ίσως στό χρήμα, στό συμφέρο, στήν κολακεία στήν άμαρτία...

Είδαμε στούς δύο νέους μαρτυρες πώς προϋπόθεση τής άληθινής φίλιας ήταν ή άρετή. Και προσόντο ή πίστη πρός τό Θεό και ή πιστότητα μεταξύ τους.

Ό Σοφός Σειράχ γράφει: «Φίλος πιστός σκέπη κρυστά, ό δέ εύρών αυτόν εύρε θησαυρόν φίλου πιστού όκ έστιν άντιάλλαγμα. Φίλος πιστός φάρμακον ζωής και ο φοβούμενος τον Κύριον εύρησουσιν αυτόν (Στ', 14-16) Ταύτο έγινε πράξη και βίωμα στούς δύο νέους Σέργιο και Βάκχο.

Εμείς:

Μιά και στή σημερινή μας καταναλωτική εποχή ό φίλος, άν και δύσκολο νά βρεθεί αλλά όμως είναι άσφαλιστικός και άποτελεί πλήρωση ψυχικής ανάγκης, για νά μαστε σίγουροι ότι βαθύουμε σωστά νάχουμε φίλους μας φίλους στό Θεό. Και τέτοιοι σίγουρα φίλοι Του είναι οι Άγιοι Του.

Σημ.: Πρός τιμή των δύο άγιων κτίστηκαν στήν Κύπρο 2 Έκκλησίες. Ή μία είναι Βυζαντινό κτίσμα του 13-14ου αιώνα και βρίσκεται στό χωριό Άγ. Σέργιος τής επαρχίας Άμμοχώστου. Ή δεύτερη νεώτερη βρίσκεται στό χωριό Ταύρου τής Καρπασίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΑΚΚΟΥΡΑΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ